

Vojaki, katerih ima sila veliko pod orožjem pa jih ne more plačati, terjajo sedaj z vso silo od nje plačo. Če ji v zadnjem trenutju še ne pri-skoči Anglija, utegne ji to sila nevarno postati. — Grki zahtevajo od Turčije pravico vsaj na Kreški otok; ta tudi želi čem prej mogoče združiti se z grško kraljevino. Prej ali slej se izgodi to gotovo. — Rusija pomnožuje si celo na tihem vojno brodoge in vstvarja močne obrambe na morskih obalah. Na Črnem morju stoji že več taci obramb in zveze so do njih po suhem in po morju. — Knez Nikita na Črni gori drži se dosehal zmerno in ne mara se zaplesti v vojsko, čeprav ga vabi Srbija, da se združi z njo. — Pruski kralj, Wilhelm, obhajal je te dni 25letnico svojega kraljevanja; imeli zo za to veliko praznovanje v Berlinu, največ časti je imel v teh knez Bismark, kralj ga je objel in ga vidno z veseljem pozdravil, saj pa tudi lahko: Brez Bismarka ne bilo bi cesarja Wihelma. — Francozi imajo srečno že novo ministerstvo; z njim dobođe 4 — 5 tisoč novih mož službe v javnih uradih, ravno toliko pa jih pride ob njo. Vsak minister mora namreč dobiti prostorov za svoje ljudi. Tako terja republiška navada. — Na Španskem vreje. Na severnih krajih gibljejo se že republikanci, pa tudi karlisti zberajo svoje čete. V trdnjavico Saint-Julien je vdrla četica republikancev, ali kmalu so jih izgnali. Samo nekoliko so republikani upili na zdravje, po tem pa so jo upihali na prej na morju. — Iz Anama se poroča, da je zadnje dni meseca decembra uporniška četa razrušila poslopja katoliških misijonarjev na Ngheanski gori ter so enega misijonarja pa 500 domačih kristijanov umorili. Upornike so vendar-le francoski vojaki že razkropili ter jim pobrali orožje.

Za poduk in kratek čas.

Nevesta.

(Po Dr. A. Jarisch-u.)

V človeškem življenju pač malokedaj domišljija na človeka tako močno upliva, kakor ob času ženitve. To velja zlasti o slabšem ali ženskem spolu. Pod haybo pritja, moža dobiti, žena postati, to je nekaterim deklicam nad vse, in če se jim tudi pravijo in kažejo reve in nadloge, ki jih čakajo v zakonskem stanu, za to se vse eno kar vržejo va-nje.

Take deklice so podobne ponočnim vešam, ki okoli luči tako dolgo frfeliyo, dokler si peroti ne osmodijo, ter osmojene ali celo opečene na tla ne padejo. Tako se marsikateri deklici zgodi, ko se želi omožiti. Naj jo opominjajo in svarijo oče, mati, župnik, učitelj, sosed, stric, vsi opomini so zastonj, gluha je ona za nje, dokler ne obtiči do ušes v blatu in več ne more

iz njega. Takrat še-le sprevidi svojo zaslepljenost, pa — prepozno.

Enako se je godilo tudi Kolofičevi Lizi. Liza je bila deklica kot mleko in kri, rdeča in okrogla, razumna in živahna. A zaljubila, ali kakor pravijo zagledala se je v Vidovega Janeza ter je postala kakor nora.

Vidov Janez pa ni bil mož za Lizo. Divji, sirov, len in ničvreden — takšnega so ga vsi poznali; najboljša na njem je bila njegova postava in njegovo premoženje, kar je oboje po očetu dobil. Vsi, ki so o tej ženitvi izvedeli, so z glavami majali in Lizi odsvetovali. Liza je sicer mnogo slišala pa na nič ni poslušnola. Le toliko je pomislila, da je šla gospodu župniku za svet vprašat.

Gospod župnik pa so bili moder mož in so si tako mislili: „Če jej prigovarjam in bo se jej potem slabo godilo, kar se dostokrat prigodi, tedaj bode mene dolžila, da sem jaz njene nesreče kriv; če pa jej odgovarjam, bo ostala „zarjavela“ devica, kar je tudi mogoče, tedaj spet vtegne mene dolžiti, da sem jaz tega kriv. Sicer pa naj rečem tako ali tako, ona bo vendar-le storila, kar se bo njej najboljša zdelo.“

Ko je toraj Liza gospoda župnika vprašala, kaj da naj stori; ali naj Vidovega Janeza vzeme ali ne? rekli so jej gospod: „Veš kaj, Liza, idi zdaj v cerkev in ko bodo zvonili, poslušaj; kar bodo ti zvonovi rekli, tisto pa stori.“

Kmalu je z velikim zvonom poldne zazvonilo. Domišljija o zakonski sreči je Lizo oslepila in zato je slišala zvon govoriti, kar je sama hotela slišati. Gre toraj nazaj h gospodu župniku, in ko jo vprašajo, kaj da so jej zvonovi povedali, rekla je vesela: „Ah, gospod župnik, veliki zvon je pravil: — Liza z globokim glasom posnema zvonjenje — „Le ga vzemi, le ga vzemi!...“ „Tako sem si mislil“, so župnik, smejoč se, djali.

Skratka, Liza je vzela Janeza in Janez Lizo. Pa komaj je pet mesecev preteklo, kazal je že Janez Lizi svojo ljubezen — s pestnico, in Liza je nosila očitne dokaze njegove ljubezni na svojem — hrbtu. Preprij in pretep sta bila v njuni hiši na dnevnem redu.

Nekega dne je šla Liza žalostna zvečer na pokopališče, da bi rajni materi svoje nadloge potožila, kajti pri živih nikjer ni našla tolažbe, ampak le posmeh. Vsak jej je na njene tožbe odgovoril: „Saj smo ti prej pravili in te svarili, pa nisi hotela ubogati.“

Med tem, ko je Liza na materinem grobu klečala in molila, zvonilo je večno luč in naposled z majhnim zvonom za verne duše. Jasni glas majhnega zvona je Lizi globoko v srce segal, in zdelo se jej je, kakor bi jej klical: „Pustila bi ga bila! pustila bi ga bila!...“ „Ah, vzdihnila je Liza globoko, ko bi bila takrat ta zvonček slišala, a zdaj je prepozno!“

Res je, ko bi bila Liza in marsikatero dekletu poslušalo mili glas dobrega sveta, ne pa veliki zvon samovolje, bilo bi boljše za njo in za nje, in ne bi jim treba bilo žalovati, kedar je vse žalovanje zastoj, ker je prepozno.

J. S.

Smešnica. 2. Hudo je zeblo berača in po vrhu ga je še glad lomil, da bi se lahko skozi njega videlo. V tem pa ga vpraša gospod, ko ga poprosi darú: „Mož, kaj bi rajši, ali se zagrel ali pa do sita najedel?“ — „O, gospod“, odvrne milo berač, „najrajši bi k peči sedel s kosom pečenke v roki“.

Razne stvari.

(Nova kapela.) Za kapelo, ki se ima prizidati bolenišnici v Mariboru, nabralo se je že 2100 fl. Spomladi ima se pričeti zidanje. Čudno, da je že ni prej mesto ali pa sedaj dežela ob svojem postavila.

(Vpokojenje.) Jul. pl. Vest, predsednik c. kr. deželne sodnije v Celovcu, stopil je v pokoj in so mu svitli cesar svoje priznanje izrekli za njegove zasluge.

(Imenovanje.) Za dvornega svetnika pri Graški c. kr. namestnji pride iz Solnega grada grof Fr. Merveldt. Kakega mišljenja je, nam ni znano, hvalijo ga pa za vestnega in spretnega uradnika.

(Blagi dar.) P. n. gospod profesor dr. Matija Robič, častni kanonik v Gradcu in knez. škof. lavant. konz. svetovalec, naš rojak, je podaril dijaškemu seminšču Viktorinum 1000 fl. v državni obveznici. Srčna zahvala preblagemu dobrotniku!

(Lepo volilo.) Veleč. g. Franc Šrol, kn. duh. svet. in župnik v Ljutomeru je postavil dijaško seminšče Viktorinum za glavnega dediča svojega premoženja. Bog mu povrni njegov blagi dar!

(Slov. uradovanje.) Občinski zastop v Šentjurju pri Celju je sklenil, da bode naprej po vsem slovenski uradoval.

(Požar v c. kr. žrebariji.) Pretečeno soboto v noči so hlevi c. kr. žrebarije v Ljutomeru zgoreli. Požarna straža je sicer kmalu bila na mestu, a delj časa je preteklo, preden je požar zatrla. Požara je bojda zlobna roka kriva.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda.) Kakor izvemo ustanovila se je v Vuhredu za Dravo podružnica sv. Cirila in Metoda. Na čelu so ji dekan Jazbec, župnik Kocuvan pa zasebnik Potisnik in šteje že 32-udov. To je znamenito posebno za to, ker je prva v onih več ali manj nemškutarskih krajih.

(Preselitev.) Za c. kr. notarja preseli se iz Celja dosedanji notarijaski kandidat g. Vinko Topljak v Kapljo na Koroškem.

(Nesrečna smrt.) Dne 2. januarja so imeli pri Šentilju lov; pri njem se je med gonjači unel prepir, potem je nastalo trganje in konce vsega je bilo, da so fanta ustrelili. Le še toliko časa je živel, da so ga v sv. olje djali.

(Grob na tujem) Umrli je v Mariboru g. Jožef Žalar, c. kr. narednik v 47. pešpolku. Ranjki je bil doma iz Lokavec pri Ljutomeru in je zapustil mlado udovo pa dva otročiča.

(Tatvina.) Na Muti so krčmarju Kramerju 300 fl. iz zaprte omare ukradli, c. kr. žandarjem pa se je posrečilo tako hitro najti tatova, da še nista utegnili denarja več ko 12 fl. zapraviti. Bila sta oba ravno pri krčmarju v službi.

(Od slov. matice.) Kakor se nam po roča, razpošilja slov. matica sedaj društvene knjige za l. 1885. Kar je le prav, pobira ob enem že tudi letnino za letošnje leto.

(Nov mestni odbor.) V Slovenjem gradu so se volitve v mestni odbor že izvršile. Da bo v svoji večini ultra-nemšk in ultra-liberalen, o tem nihče ne dvomi. Kake krvi pa so ti možje, izve čast. bralec, ako si njih imena razgleda, n. pr. Tomschegg, Kokoschinegg, Goll, Farsky, Bouvier, Pototschnig, Kramer, Kordik itd.

(Zahvala.) Kmetško bralno društvo v Rušah izreka najtoplejšo zahvalo gosp. dr. J. Serncu, odvetniku Mariboru za lepe knjige, ki mu jih je blagovoljno podaril.

(V kisló jabelko) morala je v svoji zadnji številki „M. Z.“ vgrizniti ter vse preklicati za neresnico, kar ji je bil nekdo iz Št. Lovčenca v puščavi o tamošnjem novem bralnem društvu pa o njegovi veselici natvezel.

(Za železnice.) Deželni zbor je letos globoko segel v žep ter je dovolil podpore novim železnicam te le svote: Železnici iz Konjic v Poličane 80.000 fl. iz Poličan na Slatino 400.000 fl., iz Fürstenfelda v Hartberg 200.000 fl., iz Weiza v Gleichdorf 100.000 fl. in iz Obdacha do Rudolfove železnice 250.000 fl.

(Prošnja.) Ker „Slov. Gosp.“ ne stoji v nobeni zvezi z „Ljudsko knjižico“, katero izdaja g. L. Kordesch, za to prosi naše upravništvo, naj se mu ne pošilja denar za njo in ono tudi ne more njenih reklamacij izvrševati.

(Potreba poduka.) Do krajnega šolsk. sveta pri Spodnji sv. Kungoti poslal je narden odvetnik za neko zasebnico slovensko poročilo. Načelnik tega sveta pa je brž poročilo vrnil češ, da prosi za naprej le nemških naročil, slovenskih bojda ljudje ne umejo. To utegne že resnica biti, pa prav to nam kaže, da se je tudi slov. jezika treba učiti in že ne zadostuje to, kar se ga človek uči doma. Naši Nemci ali taki, ki bi v svoji nespameti radi za Nemce veljali, seveda ne priznajo tega.